

Egy fülszöveg tanulságai

KÖNYVKRITIKA - KÖVETÉSI TÁVOLSÁG - LXV. évfolyam, 50. szám, 2021. december 17.

Baráth Katalin: A történetírás terhe. A magyar historiográfia rendhagyó története. Kijarat Kiadó, Budapest, 2021, 272 oldal, 3100 Ft

Az eltérő hozzáállás (a nagyon gyakorlatias, de kevésbé önreflexív történészi, és az elméletben néha egészen elvesző irodalmári) miatt igen kevesen művelik párhuzamosan a történészi és irodalmi pályát mifelénk (legnagyobb hatásfokkal talán Kisantal Tamás), az pedig, hogy valaki egyszerre legyen kanonikus zsáneríró és céhbeli történész, finoman szólva sincs a hazai történettudomány struktúrájába kódolva. Hogy e struktúra mennyire erős, arról ugyanakkor mindennél jobban tanúskodik, hogy bár ez a csodálatos hibrid *létezik*, Baráth Katalin legújabb, már címében is White-ot idéző historiográfiai kötetének fülszövegéből egyáltalán nem szerzünk tudomást arról, hogy szerzőnk a Dávid Veron-sorozat, az *Arkangyal éjjel* vagy az *Afázia* írója. Vajon mi lehet ennek az oka? A történettudomány komolyságfétise? A szerző vágya, hogy könyvét kizárólag szaktudósi minőségében olvassák? Esetleg ezek valamilyen arányú elegye?